

Arrest

nr. 254 793 van 20 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 december 2020.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen

en de staatlozen. In de beslissing omtrent verzoeker wordt integraal verwezen naar de beslissing omtrent verzoekster.

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekers op 14 september 2018 in Griekenland de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Daargelaten de vraag of verzoekers reeds op de hoogte waren van de toekenning van de verblijfsstatus voor hun aanvraag in België, wordt niet betwist dat zij aldaar een verblijfsstatus hebben verkregen.

In de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat verzoekers persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

Wat het arrest M.S.S. / België en Griekenland gewezen door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op 21 januari 2011 betreft, waarnaar verzoekers refereren, dient erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij Algemene Vergadering heeft geoordeeld dat Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland niet langer a priori uitgesloten geacht worden. Ofschoon er nog steeds problemen bestaan inzake de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland, is er actueel geen sprake meer van systeemfouten die elke overdracht van een asielzoeker naar dit land verhinderen. De Raad maakt principieel niet langer een bezwaar, maar herinnert wel aan de nood aan een individuele beoordeling van de merites eigen aan elke zaak, met oog voor eventuele indicatoren van kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij (RvV 8 juni 2018, nr. 205 104).

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekers, die de subsidiaire bescherming genieten in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging hebben noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen; dat verzoekers er een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten; dat aan de status van subsidiaire bescherming van verzoekers een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekers er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoekers toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in een andere EU-lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoekers zelf in concreto dienen aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming genieten, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid

bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijven verzoekers in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft hun persoonlijke situatie, mishandelingen hebben ondergaan of riskeren te ondergaan omwille van hun hoedanigheid als internationaal beschermden en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar zij internationale bescherming genieten, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekers persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekers een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoekers slagen er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissingen, nu zij niet verder komen dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissingen. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, kan overigens worden vastgesteld dat verzoekers wel degelijk toegang hebben tot de gezondheidszorg, tot huisvesting en tot werk.

Uit de bestreden beslissingen blijkt tevens dat er sprake is van ernstige inconsistenties tussen de verklaringen van verzoeker en verzoekster omtrent de levensomstandigheden in Griekenland, waaronder de toegang tot gezondheidszorg. Zo (i) stelt verzoekster nooit in een ziekenhuis te zijn geweest tijdens hun verblijf op Rhodos en stelt verzoeker dat hun gezin medicijnen kreeg in een bezoek aan het ziekenhuis, (ii) stelt verzoekster pampers en babymelk te hebben gekregen terwijl verzoeker stelt dit nooit te hebben gekregen, (iii) stelt verzoekster in het vluchtelingencentrum te Kos regelmatig de dokter en een verpleger te hebben geraadpleegd terwijl verzoeker stelt dat er op Kos geen enkele mogelijkheid tot medische verzorging was en (iv) stelt verzoekster in Athene naar het ziekenhuis te zijn gebracht terwijl verzoeker stelt dat zij in Athene nooit naar een dokter of een ziekenhuis zijn geweest. Zij maken verder niet aannemelijk dat zij, als personen met een verblijfsvergunning, geen insuline kunnen bekomen. Bij de vraag rond de toegang tot gezondheidszorg in Griekenland beperken zij zich tot het stellen dat de nodige medische verzorging in Griekenland niet bestaat en dat zoiets als een uitkering ook niet bestaat. Er kan allerminst worden besloten dat verzoekers enige inspanning hebben gedaan om een langdurig verblijf in Griekenland mogelijk te maken. Bovendien is het niet geloofwaardig dat verzoekers in een vluchtelingencentrum konden verblijven zonder een aanvraag in te dienen en konden zij vrij het kamp verlaten en hadden zij derhalve geen enkel nut aan vervalste documenten. Verzoekers beperken zich dienaangaande tot de loutere stelling dat, hoewel hun verklaringen inderdaad niet consistent zijn, het nog steeds duidelijk is dat zij in erbarmelijke omstandigheden in Griekenland leefden. Dit betoog doet logischerwijze geen afbreuk aan de vastgestelde inconsistenties.

5. In de mate verzoekers artikel 3 EVRM geschonden achten, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Diegenen die aanvoeren dat zij een dergelijk risico lopen, moeten hun beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoekers tonen niet in concreto aan dat zij, die internationale bescherming genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan hun status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekers in Griekenland als personen die er internationale bescherming genieten, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers'

levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Ook de mogelijkheid dat zij zelf zouden moeten instaan voor het financieren van de nodige zorgen ressorteert niet onder de Vluchtelingenconventie of valt niet onder een situatie die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Betreffende de verwijzingen naar algemene rapporten betreffende racisme kan hetzelfde worden gezegd, net als de algemene beweringen waarbij zij stellen slachtoffer te zijn geweest van politiegeweld.

6. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 16 december 2020, wijzen verzoekende partijen erop dat zij een aanvullende nota hebben ingediend. Zij lichten toe dat in de beschikking niet wordt ingegaan op de problematiek van de ontvankelijkheid zoals uiteengezet in hun verzoekschrift. Zij benadrukken dat elke wettelijke basis ontbreekt om hun verzoek plots niet-ontvankelijk te verklaren. Zij menen dan ook dat hun verzoek ten gronde moest onderzocht worden. Voorts wijzen verzoekende partijen op de bijzondere kwetsbaarheid van zowel verzoekster als hun kind dat gehandicapt is en veel zorg nodig heeft. Verzoekende partijen stellen dat op die bijzondere kwetsbaarheid niet wordt ingegaan. Voorts wijzen zij op de nieuwe informatie in hun aanvullende nota waaruit blijkt dat deze nieuwe informatie bevestigt wat zij reeds in hun verzoekschrift vermeld hebben. Zo wordt tevens in “Pro Asyl” melding gemaakt van de lange wachttijden bij de administratie zodat zij uitgesloten zullen zijn van onder andere huisvesting en terecht zullen komen op straat.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete en dienstige argumenten bijbrengen die de grond in voormelde beschikking in een ander daglicht kunnen plaatsen.

4.3. Verzoekende partijen menen dat elke wettelijke basis ontbreekt om hun verzoek plots niet-ontvankelijk te verklaren. Ze voeren aan dat hun verzoek om internationale bescherming ten gronde diende te worden onderzocht.

De Raad wijst erop dat huidig volgend verzoek van verzoekende partijen hun tweede verzoek om internationale bescherming betreft. Verzoekende partijen dienden in België op 31 augustus 2015 een

eerste verzoek om internationale bescherming in. Zij deden evenwel afstand van hun verzoek en keerden op 5 mei 2016 vrijwillig terug naar hun land van herkomst, Irak.

Op 7 februari 2019 dienden verzoekende partijen huidig tweede verzoek om internationale bescherming in. “Op 16 oktober 2019 werd” hun “verzoek ontvankelijk verklaard wegens formele redenen.”, zo luiden de bestreden beslissingen, en zo blijkt uit de betreffende beslissingen opgenomen in het administratief dossier. Luidens die beslissingen “ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” werd hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

In de memorie van toelichting met betrekking tot voormelde bepaling leest men o.a. het volgende:

“De automatische ontvankelijkheid heeft slechts betrekking op het verzoek om internationale bescherming ingediend door de verzoeker van wie geen van de vorige verzoeken ten gronde werd onderzocht, want het vorige verzoek of vorige verzoeken werden allemaal geweigerd of afgesloten op grond van louter vormelijke elementen (zogenaamde “technische” weigeringen). Hoewel deze bepaling alleen artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° en 5° vermeldt, worden de beslissingen die vroeger werden genomen op grond van artikel 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, opgeheven door dit ontwerp van wet, hiermee ook bedoeld. Men moet er zich namelijk van vergewissen dat de vrees in geval van terugkeer ten gronde werd onderzocht voor elke verzoeker om internationale bescherming. Zo zal de verzoeker om internationale bescherming van wie het verzoek nooit ten gronde werd beoordeeld omdat er ten aanzien van hem enkel beslissingen op basis van artikel 57/6/5, § 1 werden genomen, een onderzoek ten gronde van zijn verzoek krijgen, met alle procedurele garanties die gepaard gaan met dergelijk onderzoek. Het bestaan van een technische weigeringsbeslissing of van een beslissing tot beëindiging in het kader van een vorig verzoek of van een vroeger verzoek kan echter niet tot gevolg hebben dat het volgend verzoek als ontvankelijk moet worden beschouwd wanneer een dergelijk onderzoek ten gronde van de vrees reeds in het verleden werd uitgevoerd. Als een dergelijk onderzoek ten gronde van het verzoek om internationale bescherming reeds werd uitgevoerd, spreekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich uit over de (on) ontvankelijkheid van het verzoek na prioritair te hebben onderzocht of er zich nieuwe elementen voordoen of worden voorgelegd door de verzoeker, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4.” (Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54-2548/001, 110-116). (eigen onderlijning)

Wanneer een vorig verzoek om internationale bescherming (op grond van louter vormelijke elementen) werd geweigerd of afgesloten zonder dat de vrees in geval van terugkeer ten gronde werd onderzocht, leidt dit aldus bij een volgend verzoek om internationale bescherming automatisch tot het ontvankelijk verklaren van dat volgend verzoek. De wetgever wil zo namelijk garanderen dat de vrees in geval van een terugkeer naar het land van herkomst ten gronde wordt onderzocht.

Aangezien de verzoekende partijen bij hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming afstand deden van hun verzoek (en vrijwillig terugkeerden naar hun land van herkomst), en er aldus geen onderzoek ten gronde van de vrees jegens hun land van herkomst plaatsvond, werd hun huidig volgend verzoek derhalve automatisch ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissingen dan ook, gelet op het voorgaande/automatisme, terecht op dat hun volgend verzoek ontvankelijk werd verklaard “wegens formele redenen”.

In casu blijkt evenwel -en verzoekende partijen lijken hier in hun argumentatie aan voorbij te gaan- dat een onderzoek ten gronde zich niet langer opdrong nu aan de verzoekende partijen, zoals blijkt uit de gegevens opgenomen in het administratief dossier en hetgeen door hen niet wordt betwist, internationale bescherming werd toegekend in Griekenland.

Nu genoegzaam vaststaat dat aan de verzoekende partijen internationale bescherming werd toegekend in een andere EU-lidstaat, *in casu* Griekenland, komt de commissaris-generaal zodoende tegemoet aan de enige voorwaarde die de wet (in het betreffende artikel) oplegt en kon hij also rechtsgeldig toepassing maken van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat *“de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.”* De argumentatie van verzoekende partijen dat elke wettelijke basis ontbreekt om hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming (plots) niet-ontvankelijk te verklaren, mist derhalve juridische grondslag, nu deze er op grond van voormelde wetsbepaling wel degelijk is. De vrees van verzoekende partijen jegens hun land van herkomst, Irak, werd reeds beoordeeld door de Griekse asielinstanties en is te dezen niet dienstig, daar deze niet het voorwerp uitmaakt van de bestreden beslissingen.

4.4. Verzoekende partijen verwijzen ter zitting naar de nieuwe informatie gevoegd bij hun aanvullende nota waaruit volgens hen blijkt dat dit bevestigt hetgeen zij reeds in hun verzoekschrift vermeld hebben. Ze lichten toe dat in de informatie van “Pro Asyl” melding wordt gemaakt van de lange wachttijden bij de administratie zodat zij uitgesloten zullen zijn van onder andere huisvesting en op straat terecht zullen komen.

De Raad herneemt de grond in de beschikking van 16 december 2020 waarbij met betrekking tot dergelijke algemene landeninformatie wordt gewezen op het volgende:

“Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoekers toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in een andere EU-lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoekers zelf in concreto dienen aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming genieten, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.”

In navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie komt het aan de verzoekende partijen toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in een andere EU-lidstaat werd verleend, in hun geval Griekenland, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 88 e.v.).

De verzoekende partijen kunnen dit doen, zo wordt toegelicht in de rechtspraak van het Hof van Justitie, door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend is, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van verzoekende partijen naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. *“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is”* volgens het Hof van Justitie slechts *“bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”*.

Volgens het Hof van Justitie wordt *“die drempel (...) dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van*

de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a./Duitsland, § 90 en 91 en arrest HvJ 19 maart 2019, C 163/17, Jawo/Duitsland, § 92 en 93).

De Raad verwijst, in de lijn van het voorgaande, naar de grond in voormelde beschikking waarbij wordt *“benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijven verzoekers in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft hun persoonlijke situatie, mishandelingen hebben ondergaan of riskeren te ondergaan omwille van hun hoedanigheid als internationaal beschermden en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar zij internationale bescherming genieten, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.”*

4.5. Verzoekende partijen wijzen ter zitting zeer algemeen op de bijzondere kwetsbaarheid van zowel verzoekster als hun kind dat gehandicapt is en veel zorg nodig heeft, een kwetsbaarheid waarop naar hun mening niet wordt ingegaan. Verwijzende naar de door hen per aanvullende nota bijgebrachte informatie van “Pro Asyl”, duiden ze voorts op de lange wachttijden bij de Griekse administratie, hetgeen naar hun mening als gevolg zal hebben dat zij uitgesloten zijn/zullen worden van onder andere huisvesting en op straat terecht zullen komen.

Met hun algemeen betoog en louter algemene verwijzing naar algemene landeninformatie, ontkrachten noch weerleggen verzoekende partijen evenwel geenszins de grond in de beschikking van 16 december 2020 waar, met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing, het volgende wordt vastgesteld:

“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekers persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekers een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoekers slagen er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissingen, nu zij niet verder komen dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissingen. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, kan overigens worden vastgesteld dat verzoekers wel degelijk toegang hebben tot de gezondheidszorg, tot huisvesting en tot werk.

Uit de bestreden beslissingen blijkt tevens dat er sprake is van ernstige inconsistenties tussen de verklaringen van verzoeker en verzoekster omtrent de levensomstandigheden in Griekenland, waaronder de toegang tot gezondheidszorg. Zo (i) stelt verzoekster nooit in een ziekenhuis te zijn geweest tijdens hun verblijf op Rhodos en stelt verzoeker dat hun gezin medicijnen kreeg in een bezoek aan het ziekenhuis, (ii) stelt verzoekster pampers en babymelk te hebben gekregen terwijl verzoeker stelt dit nooit te hebben gekregen, (iii) stelt verzoekster in het vluchtelingencentrum te Kos regelmatig de dokter en een verpleger te hebben geraadpleegd terwijl verzoeker stelt dat er op Kos geen enkele mogelijkheid tot medische verzorging was en (iv) stelt verzoekster in Athene naar het ziekenhuis te zijn gebracht terwijl verzoeker stelt dat zij in Athene nooit naar een dokter of een ziekenhuis zijn geweest. Zij maken verder niet aannemelijk dat zij, als personen met een verblijfsvergunning, geen insuline kunnen bekomen. Bij de vraag rond de toegang tot gezondheidszorg in Griekenland beperken zij zich tot het stellen dat de nodige medische verzorging in Griekenland niet bestaat en dat zoiets als een uitkering ook niet bestaat. Er kan allerminst worden besloten dat verzoekers enige inspanning hebben gedaan om een langdurig verblijf in Griekenland mogelijk te maken. Bovendien is het niet geloofwaardig dat verzoekers in een vluchtelingencentrum konden verblijven zonder een aanvraag in te dienen en konden zij vrij het kamp verlaten en hadden zij derhalve geen enkel nut aan vervalste documenten. Verzoekers

beperken zich dienaangaande tot de loutere stelling dat, hoewel hun verklaringen inderdaad niet consistent zijn, het nog steeds duidelijk is dat zij in erbarmelijke omstandigheden in Griekenland leefden. Dit betoog doet logischerwijze geen afbreuk aan de vastgestelde inconsistenties."

Verzoekende partijen werpen geen ander licht op voormelde vaststellingen, waaruit blijkt dat zij in Griekenland als begunstigden van internationale bescherming wel degelijk toegang hadden/hebben tot o.a. de gezondheidszorg aldaar.

Er werd, in weerwil van hun huidige algemene verzuchtingen, wel degelijk en afdoende rekening gehouden met hun kwetsbaarheden, zoals de (in een schrijven van hun raadsman) aangehaalde nood aan gezondheidszorg. Verzoekende partijen tonen het tegendeel niet aan. Ze doen geen afbreuk aan hetgeen hieromtrent eerder *in concreto* in de bestreden beslissingen nauwgezet en op gedetailleerde wijze als volgt omstandig wordt gemotiveerd:

"U maakt ook niet aannemelijk dat u, omwille van de medische situatie van u en uw zoon, niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland. Dient allereerst te worden herinnerd aan het feit dat u en uw echtgenoot geen consistente verklaringen aflegden wat betreft de medische zorg die jullie in het verleden

in Griekenland zouden hebben gekregen, hetgeen jullie algemene geloofwaardigheid reeds ernstige schade toebracht. Daarenboven valt uit uw verklaringen, en deze van uw echtgenoot, af te leiden dat u in het verleden wel degelijk toegang had tot medische zorg. Volgens uw man werd u naar het ziekenhuis in Rhodos gebracht (CGVS man, p. 6), u verklaarde dan weer dat u in het gesloten centrum in Rhodos beroep kon doen op een dokter (CGVS vrouw, p. 11). U zou ook op Kos regelmatig naar de dokter kunnen gegaan zijn en zelfs in Athene werd u tweemaal naar het ziekenhuis gebracht (CGVS vrouw, p. 13-14). Hoewel u stelt dat men nooit iets voor u deed, blijkt uit uw verklaringen het tegendeel. In het ziekenhuis in Athene werd u iets toegediend om uw suiker te reguleren, in de centra kreeg u een bepaalde medicatie voorgeschreven en werd uw suikergehalte gecontroleerd (CGVS vrouw, p. 15). Volgens uw man werden u en uw zoon ook verzorgd in het ziekenhuis van Rhodos. U kreeg insuline, uw zoon oogdruppels en paracetamol (CGVS man, p. 6). Dat u, als persoon met een verblijfsvergunning, geen insuline zou kunnen bekomen in Griekenland is niet aannemelijk. U, noch uw man konden voorts verduidelijken waarom uw zoon niet de nodige zorg in Griekenland zou kunnen bekomen. Gepolst welke noodzakelijke medische zorg uw zoon in Griekenland niet zou kunnen ontvangen, gaf uw man enkel aan dat uw zoon vitaminen nodig had (CGVS man, p. 9). Ook u gaf aan dat uw zoon een hoge concentratie aan vitamines nodig heeft (CGVS vrouw, p. 7). Gevraagd of jullie buiten de vluchtelingenkampen en/of na het bekomen van een verblijfsvergunning niet aan de nodige medische verzorging zouden kunnen geraken, concludeerde uw echtgenoot enkel dat die zorg niet bestaat in Griekenland en dat hij nooit in Griekenland zal blijven. Ook op de vraag waarom hij (zogenaamd) geen verzoek indiende zodoende een uitkering te ontvangen en betere medische zorg voor zijn vrouw en zoon te kunnen voorzien, besloot hij met de loutere bewering: 'in Griekenland bestaat zoiets - een uitkering- niet'. Hij biedt allerminst een duidelijk zicht op de redenen waarom jullie geen leven in Griekenland zouden kunnen opbouwen (CGVS man, p. 9-11). Hierbij aansluitend is het relevant op te merken dat zowel u als uw man zeer duidelijk maakten dat het nooit jullie intentie was om in Griekenland te blijven. Vanaf uw aankomst in Griekenland was u van plan verder te reizen naar België (CGVS vrouw, p. 14 en CGVS man, p. 3, 11, 13). Er kan aldus allerminst worden besloten dat u enige inspanning heeft gedaan om een langdurig verblijf in Griekenland mogelijk te maken.

Dat in België fysiotherapie, medicatie, injecties,... gratis aan uw zoon zouden worden gegeven (CGVS man, p. 11), betekent niet dat uw zoon in Griekenland de nodige medische zorgen niet zou kunnen krijgen of dat jullie er geen toegang tot zouden hebben. Dat jullie zelf zouden moeten instaan voor het financieren van deze zorg, is bovendien louter een socio-economische zaak, dewelke niet ressorteert onder de Vluchtelingenconventie. U toont evenmin in concreto aan dat u omwille van de medische toestand van u en uw zoon in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM. Uw moeilijke financiële situatie dient overigens genuanceerd te worden. Volgens uw verklaringen hebben jullie 20.000 dollar vanuit Irak naar Griekenland meegebracht en daarvan 10.000 dollar uitgegeven om jullie illegale reis van Griekenland naar België te financieren (CGVS vrouw, p. 14-15). Dat jullie over onvoldoende financiële middelen zouden beschikken om medicijnen te betalen, lijkt dan ook niet te stroken met de realiteit.

Het is zo dat artikel 3 EVRM vereist dat u doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zou mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De

bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt u geen concrete elementen aan die aantonen dat u, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de gezondheidszorg in Griekenland voor uw diabetes en de aandoening van uw zoon.

De documenten die u in het kader van uw huidig verzoek neerlegde, kunnen voorgaande beoordeling niet wijzigen. Uit de medische documenten van uw zoon blijkt dat hij een vertraagde psychomotorische ontwikkeling heeft opgelopen door een geboortetrauma waardoor hij onder meer slikproblemen en epileptische aanvallen vertoont. Verder wordt beschreven dat er geen medicamenteuse of andere behandeling mogelijk is maar dat uw kind, ondanks slikproblemen, een gezond gewicht heeft. Uit uw medische documenten blijkt voorts dat u diabetes mellitus type 1 heeft, dat uw diabetes wordt opgevolgd en dat er onderzoeken worden gedaan naar de door u vernoemde verlamningsverschijnselen. Uit de documenten blijkt echter niet dat de medische toestand van u en uw zoon van die aard zijn dat zij niet behandelbaar zijn in Griekenland of dat u in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM. De identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van u en uw echtgenoot spreken zich enkel uit over jullie herkomst en identiteit, waarvan vooralsnog niet wordt getwijfeld. De overlijdensakte van Udai, de dreigbrief van AAH en de foto's van de moord op uw zus en haar kinderen zijn in het kader van dit onderzoek, waar uw vrees ten aanzien van Griekenland wordt beoordeeld, niet relevant.

Ook het schrijven van uw raadsman wijzigt niets aan bovenstaande. Dient te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal in voorgaande reeds erkent dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Hierbij dient echter ook te worden benadrukt dat ook niet alle onderdanen van de Europese Unie een gelijkwaardige toegang hebben tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuren. Bovendien merkte de Commissaris-generaal ook terecht op dat u, als persoon die internationale bescherming geniet, overeenkomstig het recht van de Unie diverse rechten en voordelen heeft op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie, verbonden aan uw status. De loutere verwijzing van uw raadsman naar een arrest van de RvV, doet hieraan geen afbreuk. Dient bovendien te worden opgemerkt dat de rechtspraak van de RvV geen precedentswaarde heeft temeer daar elk verzoek individueel en op zijn eigen merites moet worden beoordeeld. Uw raadsman brengt geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de hierboven weergegeven beoordeling van uw individuele situatie in Griekenland.

(...) Wat de door u ingeroepen medische redenen betreft, dient te worden toegevoegd dat u zich voor de beoordeling van medische elementen tot de geëigende procedure moest richten. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."

Aldus werd wel degelijk en terdege ingegaan op de bijzondere kwetsbaarheid van zowel verzoekster als hun kindje. Verzoekende partijen ontkrachten noch weerleggen echter geenszins hetgeen dienaangaande concreet werd vastgesteld, zoals hogervermeld geciteerd.

4.6. Een algemene verwijzing, zoals verzoekende partijen ter zitting naar de door hen bijgebrachte informatie hieromtrent, naar de situatie van asielzoekers en van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partijen als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen. Dit dient, zo weze herhaald, *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoekende partijen echter in gebreke blijven.

Verzoekende partijen beweren weliswaar op algemene wijze, doch zij tonen niet aan dat zij als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geen toegang zouden krijgen tot of gebruik zouden kunnen maken van de aan hun internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij maken niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren/zijn om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit hun verklaringen en betoog kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partijen in Griekenland een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat

verzoekende partijen verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten.

Verzoekende partijen tonen bijgevolg niet aan dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), waardoor hun situatie (bij terugkeer) in Griekenland kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Griekenland werd verleend, kunnen stellen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 16 december 2020 aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS